

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: [redacted], nar. [redacted], st. příslušnost [redacted], bytem [redacted], zastoupena Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem, se sídlem Varšavská 714/38, Praha 2, žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o žalobě proti sdělení policejního prezidenta ze dne 5. 12. 2019, č.j. PPR-32450-1/ČJ-2019-990115,

takto:

- I. Rozhodnutí (sdělení) policejního prezidenta ze dne 5. 12. 2019, č.j. PPR-32450-1/ČJ-2019-990115, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. et Mgr. Václava Klepše, advokáta.

Odůvodnění:

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí (sdělení) policejního prezidenta ze dne 5. 12. 2019, č.j. PPR-32450-1/ČJ-2019-990115 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým nebylo vyhověno žádosti žalobkyně ze dne 1. 10. 2019 o výmaz osobních údajů z Evidence nežádoucích osob a z Schengenského informačního systému.
- [2] Žalobkyně v podané žalobě nejprve shrnula žalobní body tak, že napadené rozhodnutí stojí na nesprávném právním názoru a nesprávném zjištění skutkového stavu o tom, že nesplnila podmínky pro zánik rozhodnutí o jejím správním vyhoštění. Uvedla, že není pravdou, že jí byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění až od 21. 2. 2019, a tudíž by nesplnila podmínku, aby její povolení k pobytu bylo platné po 1,5násobek doby zákazu

vstupu v délce 1 roku. Uvedla, že její povolení k pobytu za účelem strpění bylo vydáno již dne 21. 2. 2018 (právní moc nastala dne 27. 2. 2018) a následně jí toto bylo prodlouženo v květnu 2019 až do 20. 2. 2020. Žalovaný tak dle žalobkyně zřejmě považuje prodloužení povolení za „nové povolení“, což je nesprávný právní názor. Napadené rozhodnutí pak žalobkyně označila za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nijak neodůvodnil, jak dospěl k závěru o „přerušení“ platnosti dříve vydaného povolení, ke kterému mělo dojít jen v důsledku jeho prodloužení.

- [3] Žalobkyně dále k přípustnosti podané žaloby odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č.j. 9 Azs 49/2018-50 a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č.j. 9 As 79/2016-41. Uvedla, že má za to, že ačkoliv bylo v nyní projednávaném případě vydáno sdělení žalovaného podle jiné právní úpravy (ustanovení § 28 a § 29 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů), tak jsou i tak splněny podmínky judikatury, dle kterých lze toto sdělení považovat za rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví. S odkazem na judikaturu pak dodala, že nebyla povinna před podáním žaloby uplatnit postup dle ustanovení § 30 odst. 3 a § 31 zákona o ochraně osobních údajů, neboť se nejedná o řádné opravné prostředky.
- [4] Následně žalobkyně blíže rozvedla jednotlivé žalobní body. V žalobním bodu a) namítala, že závěr žalovaného, že jí byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění od 21. 2. 2019, a proto prý neuplynula doba rovnající se 1,5násobku doby stanovené v rozhodnutí o vyhoštění, neodpovídá řádně zjištěnému skutkovému stavu a je rovněž v rozporu se spisem. Ze spisu totiž vyplynulo, že má na území nepřetržitě povolen dlouhodobý pobyt od 21. 2. 2018. Žalobkyně v tomto směru označila závěry žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, jak žalovaný k datu 21. 2. 2019 došel. Zdůraznila totiž, že její pobyt byl prodloužen až dne 10. 5. 2019. V této souvislosti odkázala na ustanovení § 169t odst. 7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V mezidobí však nedošlo k přerušení platnosti původního povolení za účelem strpění, srov. ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, kde je upravena tzv. fikce pobytu.
- [5] V žalobním bodu b) žalobkyně označila právní závěry žalovaného za nesprávné a nepřezkoumatelné. Uvedla, že i kdyby se žalovaný vyjadřoval k prodloužení jejího pobytu, tak ani tak se toto prodloužení nerovná vydání nového povolení, ale jde o prodloužení již stávajícího povolení. Zákon o pobytu cizinců totiž možnost prodloužování pobytu za účelem strpění předpokládá – viz ustanovení § 44a odst. 1 písm. b) ve spojení s ustanovením § 44 odst. 4 písm. c) tohoto zákona. Zdůraznila, že pokud by se každé prodloužení povolení k pobytu rovnalo vydání nového povolení s důsledkem přetržení běhu doby původního povolení, pak by žádný cizinec nemohl získat povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 68 předmětného zákona.
- [6] V žalobním bodu c) pak žalobkyně namítala, že v daném případě byly naplněny podmínky pro zánik platnosti vyhoštění, tj. pro výmaz jejích osobních údajů z Evidence nežádoucích osob. Žalobkyně namítala, že se žalovaný v podstatě nezabýval tím, co uvedla ve své žádosti o výmaz osobních údajů. Uvedla, že naplnila jak podmínku dle ustanovení § 120a odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) téhož zákona, tak i podmínku, aby doba zákazu vstupu činila 1,5násobek doby omezení vstupu stanovené v rozhodnutích o správním vyhoštění. Dále uvedla, že na území měla nepřetržitě povolen dlouhodobý pobyt

za účelem strpění ode dne 21. 2. 2018, přičemž doba zákazu vstupu činila dle rozhodnutí o správním vyhoštění 1 rok. Nejpozději dnem 27. 8. 2019 tak dle žalobkyně zanikla bez dalšího (přímo ze zákona) platnost rozhodnutí o jejím správním vyhoštění. Rovněž uvedla, že má za to, že k přetržení dlouhodobého pobytu za účelem strpění nemohlo dojít, a to ani, když dne 4. 2. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, č.j. CPR-13288/ČJ-2018-930310-V223, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění ze dne 5. 4. 2018, ani když dne 27. 6. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí, č.j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223, kterým Ředitelství služby cizinecké policie opětovně zamítlo její odvolání proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění ze dne 5. 4. 2018. Uvedla, že proti oběma těmto rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie totiž podala správní žalobu, která měla v souladu s ustanovením § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek a ten musel trvat, a to až do nabytí právní moci rozsudku Městského soudu o této žalobě. Zdůraznila, že v době, kdy požádala o výmaz osobních údajů z Evidence nežádoucích osob, ještě nebylo řízení o poslední z těchto žalob vedené pod sp.zn. 16A 43/2019 pravomocně skončeno. Do té doby tak nemohly nastat žádné účinky spojené s rozhodnutím o jejím správním vyhoštění. Právní moc rozsudku městského soudu o její druhé žalobě přitom nastala až dne 8. 11. 2019, tudíž podle ustanovení § 73 odst. 3 s.ř.s. nemohlo dojít ke skončení platnosti povolení k pobytu za účelem strpění dříve než skončením odkladného účinku žaloby, tedy až dnem 8. 11. 2019. Tehdy však už nemohlo být vyhoštění platné, když to muselo skončit nejpozději již dnem 27. 8. 2019, jak uvedla žalobkyně výše. Žalobkyně dále v tomto žalobním bodu na podporu svého tvrzení ohledně odkladného účinku správní žaloby odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp.zn. II.ÚS 1260/07 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2016, č.j. 1 Azs 207/2015-44. Žalobkyně pak závěrem namítala, že na její případ není možné aplikovat ustanovení § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení se týká vydání nového rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování, přičemž v případě žalobkyně bylo dne 5. 4. 2014 vydáno nové rozhodnutí nikoli pouze o stanovení nové lhůty k vycestování, ale nové rozhodnutí o správním vyhoštění.

- [7] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhol její zamítnutí. Nejprve konstatoval, že v napadeném rozhodnutí skutečně uvedl, že dlouhodobý pobyt žalobkyně za účelem strpění platil ode dne 21. 2. 2019. Jednalo se však pouze o administrativní omyl, neboť z dostupného informačního systému vyplývá, že tento pobyt byl žalobkyni udělen již ode dne 21. 2. 2018 a dne 21. 2. 2019 bylo žalobkyni toto pobytové oprávnění prodlouženo.
- [8] K dalším námitkám žalovaný uvedl, že již v napadeném rozhodnutí vyjádřil názor, že dnem nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 5. 4. 2018, č.j. KRPA-37024-72/ČJ-2016-000022, vydaného ve spojení s rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20. 6. 2019, č.j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223, zanikla platnost dlouhodobého pobytu za účelem strpění uděleného žalobkyni, z důvodu čehož tak nebyla naplněna podmínka pro zánik správního vyhoštění podle ustanovení § 120a odst. 8 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí ze dne 5. 4. 2018 ve spojení s rozhodnutím ze dne 20. 6. 2019 o stanovení nové lhůty k vycestování podle ustanovení § 101 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, bylo vydáno ve věci správního vyhoštění, které bylo žalobkyni rozhodnutím ze dne 17. 2. 2015, č.j. KRPA-40279-26/ČJ-2015-000022, vydáno s platností na dobu 1 roku podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Uvedené

rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 6. 2019. Dle žalovaného nemohla v případě žalobkyně platnost rozhodnutí o správním vyhoštění zaniknout podle ustanovení § 120a odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť rozhodnutí, kterým byl žalobkyni povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění, nebylo platné po dobu rovnající se 1,5násobku doby stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a to vzhledem k zániku jeho platnosti (požadovaná doba počala plynout dnem 27. 2. 2018 a uplynula dne 27. 6. 2019).

- [9] Dále žalovaný k rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2019, č.j. 16A 43/2019-57, který nabyl právní moci dne 8. 11. 2019, uvedl, že od tohoto okamžiku se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným. Na základě této skutečnosti pak byla upravena platnost záznamu vedeného v Evidenci nežádoucích osob od 5. 6. 2015 do 28. 11. 2020. Osobní údaje žalobkyně pak byly vloženy do Schengenského informačního systému II do 28. 11. 2020. Dále žalovaný upozornil na to, že v současné době je rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5. 4. 2018 opět nevykonatelné, neboť žalobkyně si dne 24. 2. 2020 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval, že odkladný účinek žaloby, kterou žalobkyně podala dne 8. 7. 2019, nezrušil rozhodnutí o správním vyhoštění, ani neprodloužil dobu platnosti dlouhodobého pobytu za účelem strpění, nýbrž pouze oddálil vykonatelnost předmětného rozhodnutí.
- [10] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [11] Dne 1. 10. 2019 podala žalobkyně u žalovaného žádost o sdělení osobních údajů vedených o její osobě v Evidenci nežádoucích osob a v Schengenském informačním systému a současně žádost o výmaz těchto údajů, resp. vyškrtnutí své osoby z těchto evidencí. V žádosti žalobkyně uvedla, že již nastaly důvody pro vyškrtnutí, neboť dle ustanovení § 120a odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců zanikla platnost rozhodnutí o správním vyhoštění a na území má nepřetržitě povolen dlouhodobý pobyt, k jehož přerušení nedošlo.
- [12] Žalobou napadeným rozhodnutím (sdělením) ze dne 5. 12. 2019, č.j. PPR-32450-1/ČJ-2019-990115, nebylo žádosti žalobkyně vyhověno.
- [13] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný nejprve uvedl, že Schengenský informační systém II nezpracovává žádné osobní údaje žalobkyně. Dále žalovaný na str. 2 až 4 rozhodnutí zrekapituloval skutkový stav ve věci správního vyhoštění žalobkyně. Uvedl, že podle ustanovení § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla žalobkyně označena za nežádoucí osobu a podle ustanovení § 154 odst. 6 téhož zákona byla zaevidována do Evidence nežádoucích osob od 5. 6. 2015 do 6. 3. 2020, resp. do 28. 6. 2020. Na základě podaných žalob proti rozhodnutí ze dne 14. 1. 2019, č.j. CPR-13288-10/ČJ-2018-930310-V223, resp. proti rozhodnutí ze dne 20. 6. 2019, č.j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223, byla upravena platnost záznamu v evidenci s tím, že konečné datum, do které bude žalobkyně zaevidována, bude známo a stanoveno teprve s ohledem na to, kdy bude rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.
- [14] Žalovaný dále uvedl, že k tomu, aby platnost rozhodnutí správního vyhoštění zanikla, je nutné, aby byly splněny konkrétní podmínky. Musí být naplněna jedna ze skutkových podstat, v daném případě podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců; dále zde musí být existence rozhodnutí, kterým byla udělena doplňková ochrana nebo byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění, platné po dobu rovnající se 1,5násobku

doby stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění pro omezení vstupu cizince na území. Žalovaný uvedl, že z dostupných informačních systémů bylo zjištěno, že žalobkyni byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění, a to od 21. 2. 2019. Z uvedeného dle žalovaného vyplynulo, že do současné doby, tj. do dne 16. 10. 2019, neuplynula doba rovnající se 1,5násobku doby stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, což je jeden a půl roku. S ohledem na výše uvedené skutečnosti proto nebylo možné žádosti žalobkyně o výmaz osobních údajů vyhovět.

- [15] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [16] Účastníci řízení se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [17] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
- [18] Předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je rozhodnutí žalovaného, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o výmaz osobních údajů z Evidence nežádoucích osob a ze Schengenského informačního systému.
- [19] Podle ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb.: *„Spravující orgán na žádost subjektu údajů sdělí, zda zpracovává osobní údaje vztahující se k jeho osobě. Jestliže takové údaje spravující orgán zpracovává, předá je subjektu údajů a sdělí mu informace o*
a) účelu zpracování osobních údajů,
b) právních předpisech, na základě kterých tyto údaje převážně zpracovává,
c) příjemcích, popřípadě kategoriích příjemců,
d) předpokládané době uchování nebo způsobu jejího určení,
e) právu požádat o opravu, omezení zpracování nebo výmaz osobních údajů a
f) zdroji těchto údajů.“
- [20] Podle ustanovení § 29 odst. 2 téhož zákona: *„Spravující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat.“*
- [21] Podle ustanovení § 30 odst. 4 téhož zákona: *„O vyřízení žádosti podle § 28 nebo 29 spravující orgán subjekt údajů písemně informuje. Informace o vyřízení žádosti obsahuje odůvodnění, s výjimkou případů, kdy se žádosti vyhovuje v plném rozsahu. Je-li subjekt údajů zastoupen, může spravující orgán požadovat, aby byl podpis na písemné plné moci úředně ověřen; úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před spravujícím orgánem.“*
- [22] Podle ustanovení § 84 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů: *„Policie v souladu se závazky České republiky vyplývajícími z mezinárodních smluv o odstraňování kontrol na společných hranicích a s nimi souvisejících*

předpisů Evropské unie provádí zpracování informací včetně osobních údajů v Schengenském informačním systému.“

- [23] Podle ustanovení § 158 odst. 1 písm. b) bod 7 zákona o pobytu cizinců: „*Policie při výkonu působnosti podle tohoto zákona provozuje informační systém cizinců, jehož je správcem a který obsahuje jméno, popřípadě jména, příjmení, včetně dřívějších jmen a příjmení, den, měsíc a rok narození, pohlaví a státní příslušnost cizince, jeho rodné číslo, nebo jiný identifikační údaj sdělený tímto cizincem, obrazový záznam, například fotografii, cizince, jeho daktyloskopické otisky a údaje o jeho tělesných znacích. Dále se v informačním systému cizinců o cizinci vedou údaje o důvodu zařazení do evidence nežádoucích osob s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území.“*
- [24] Podle ustanovení § 154 odst. 3 písm. b) téhož zákona: „*Policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.“*
- [25] Podle odst. 6 téhož ustanovení: „*Cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.“*
- [26] Podle ustanovení § 120a odst. 8 písm. b) téhož zákona: „*Platnost rozhodnutí o správním vyhoštění dále zaniká, je-li rozhodnutí, kterým byla udělena doplňková ochrana nebo byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území, platné po dobu rovnající se jedenapůlnásobku doby stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění pro omezení vstupu cizince na území, jde-li o rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. c) nebo § 120 odst. 1 písm. c).“*
- [27] Podle ustanovení § 120a odst. 5 téhož zákona: „*Pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz.“*
- [28] Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.“*
- [29] Soud nejprve k přípustnosti podané žaloby uvádí, že ve vztahu k dřívější právní úpravě, tj. ustanovení § 83 zákona o policii, platilo dle ustálené judikatury NSS (např. rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č.j. 9 Azs 49/2018-50), že informace o vyřízení žádosti o likvidaci či opravu osobních údajů vedených žalovaným je rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s.; tedy jinými slovy sdělení žalovaného k žádosti o výmaz či likvidaci osobních údajů z evidence údajů ze Schengenského informačního systému (SIS II) je rozhodnutím správního orgánu v materiálním smyslu, proti němuž lze přímo brojit žalobou ke správnímu soudu, aniž by bylo třeba předtím marně vyčerpat jiné prostředky ochrany.

[30] V nyní projednávaném případě bylo sdělení žalovaného vydáno podle jiné právní úpravy (ustanovení § 28 a § 29 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů), nicméně závěry judikatury se uplatní dle názoru soudu i na postup dle těchto ustanovení zákona č. 110/2019 Sb. Tento závěr ostatní vyplývá z právní věty, kterou vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2020, č.j. 4 Azs 246/2020-27: „*Písemná informace o vyřízení žádosti o přístup k osobním údajům poskytnutá orgánem veřejné moci podle § 30 odst. 4 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a stížnost či podnět k Úřadu pro ochranu osobních údajů směřující proti tomuto rozhodnutí nejsou řádnými opravnými prostředky podle § 5 ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.*“ Nyní podaná žaloba je tak věcně projednatelná ve správním soudnictví.

[31] Žalobkyně v podané žalobě uplatnila několik žalobních bodů. V tom prvním [označeném písm. a)] namítala, že závěr žalovaného, že jí byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění od 21. 2. 2019, a proto prý neuplynula doba rovnající se 1,5násobku doby stanovené v rozhodnutí o vyhoštění, neodpovídá řádně zjištěnému skutkovému stavu a je rovněž v rozporu se spisem. V tomto směru žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[32] Soud námitkám uvedeným v tomto žalobním bodu přisvědčil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je výslovně uvedeno následující (str. 4 a 5):

„Podle § 120a odst. 8 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, platnost rozhodnutí o správním vyhoštění dále zaniká, je-li rozhodnutí, kterým byla udělena doplňková ochrana nebo byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území, platné po dobu rovnající se jedenapůlnásobku doby stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění pro omezení vstupu cizince na území, jde-li o rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. c) nebo § 120 odst. 1 písm. c) předmětného zákona. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že k tomu, aby platnost rozhodnutí o správním vyhoštění podstat, v daném případě podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Dále zde musí být existence rozhodnutí, kterým byla udělena doplňková ochrana nebo byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území, platné po dobu rovnající se jedenapůlnásobku doby stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění pro omezení vstupu cizince na území.

Z dostupných informačních systémů bylo zjištěno, že Vám byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území, a to ode dne 21. února 2019. Z uvedeného tedy vyplývá, že do současné doby, tedy do dne 16. října 2019 neuplynula doba rovnající se jedenapůlnásobku doby stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, což je jeden a půl roku.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze Vaši žádosti o výmaz osobních údajů vyhovět.“

[33] V daném případě tak nelze přisvědčit argumentu žalovaného, který uvedl až ve svém vyjádření k podané žalobě, že se v případě uvedení data 21. 2. 2019 (jakožto data, od kdy měla žalobkyně povolen dlouhodobý pobyt) jedná pouze o administrativní omyl. Je sice pravdou, že z dostupného informačního systému vyplynulo, že pobyt byl žalobkyni udělen již ode dne 21. 2. 2018, nicméně soud nemohl vejít v argument žalovaného, že se jednalo o omyl „administrativní“, neboť v napadeném rozhodnutí měl žalovaný vyjádřit názor, že dnem nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 5. 4. 2018, č.j. KRPA-37024-72/ČJ-2016-000022, vydaného ve spojení s rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20. 6. 2019, č.j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223, zanikla platnost dlouhodobého

pobyty za účelem strpění uděleného žalobkyni, z důvodu, že nebyla naplněna podmínka pro zánik správního vyhoštění podle ustanovení § 120a odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

- [34] Takový právní názor však z napadeného rozhodnutí vůbec nevyplývá, ba naopak je z výše uvedené citace zřejmé, že žalovaný shrnul podmínky pro zánik platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, nicméně následně konstatoval, že žalobkyně má povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území od 21. 2. 2019, z čehož dovodil, že do současné doby (16. 10. 2019) neuplynula doba rovnající jedenapůlnásobku doby stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění (v daném případě 1 a půl roku). A proto žádosti žalobkyně žalovaný nevyhověl. Z uvedeného vyplývá, že rozhodujícím důvodem pro nevyhovění žádosti žalobkyně o výmaz osobních údajů byla ta skutečnost, že žalobkyně má pobyt povolen od 21. 2. 2019, a proto neuplynula zákonem stanovená doba.
- [35] Dle soudu není pravdou, že by napadené rozhodnutí obsahovalo úvahy ve vztahu k právní moci rozhodnutí ze dne 5. 4. 2018, č.j. KRPA-37024-72/ČJ-2016-000022, vydaného ve spojení s rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20. 6. 2019, č.j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223, kterým zanikla platnost dlouhodobého pobytu za účelem strpění uděleného žalobkyni, z důvodu čehož tak nemohla být dle žalovaného naplněna podmínka pro zánik správního vyhoštění podle ustanovení § 120a odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se sice historií pobytu žalobkyně v napadeném rozhodnutí zabýval, nicméně takovou úvahu, kterou předestřel v písemném vyjádření k podané žalobě, v něm neuvedl.
- [36] Z toho důvodu soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť v něm jsou uvedeny skutečnosti (které vzal žalovaný za rozhodné pro své právní závěry), jež jsou však zcela zjevně nesprávné a neodpovídají skutkovému stavu věci. Dle názoru soudu nelze tuto vadu „zhojit“ v písemném vyjádření k podané žalobě, neboť s ohledem na ochranu práv účastníků řízení je nutné, aby důvody rozhodnutí byly uvedeny přímo v jeho odůvodnění, nikoliv až později v rámci řízení o správní žalobě.
- [37] S ohledem na závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se tak soud již nezabýval dalšími věcnými námitkami žalobkyně, která uplatnila v dalších žalobních bodech, tj. námitkou ohledně prodlužování jejího pobytu, resp. námitkou ohledně naplnění podmínek pro zánik platnosti vyhoštění, a tím pádem i pro výmaz jejích osobních údajů z Evidence nežádoucích osob. Bude totiž na žalovaném, aby poté, co mu bude věc soudem vrácena, nejprve napravil svůj „administrativní“ omyl a stanovil počátek platnosti žalobkynina pobytu v souladu se skutečností a následně, aby ke dni vydání svého nového rozhodnutí (sdělení) posoudil s ohledem na aktuální skutkovou situaci naplnění podmínek pro vyřízení žádosti žalobkyně. Vypořádáním námitek uvedených v bodech b) a c) podané žaloby by totiž soud předjímal rozhodnutí správního orgánu ve věci, neboť těmito skutečnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí zcela zjevně nezabýval, ačkoliv ve vyjádření k podané žalobě tvrdil opak.
- [38] Z uvedených důvodů proto soud žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) pro nezákonnost spočívající v nepřezkoumatelnosti zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu, který ve zrušujícím rozsudku vyjádřil (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.) – srov. zejména bod [37] tohoto rozsudku.

[39] Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně, která měla ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci pouze odměnu zástupce žalobkyně Mgr. et Mgr. Václava Klepše, advokáta, neboť žalobkyně byla v řízení před soudem osvobozena od placení soudních poplatků. Mimosmluvní odměna činí 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobkyni přísluší náhrada hotových výdajů jejího právního zástupce ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 8.228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. července 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu